

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Συνιστάμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως τὸ κατ' ἔξοχον παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχόν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ἰσπερσίας καὶ ἐπὶ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστεῶν καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

<p>ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΓΩΤΕΑ</p> <p>Ἐσωτερικοῦ : Ἐξωτερικοῦ :</p> <p>Ἔτησίαι . . . 50, 8,— Ἔτησίαι φρ. χρ. 10,— Ἐξάμηνος . . . 4,50 Ἐξάμηνος » » 5,50 Τρίμηνος . . . 2,50 Τρίμηνος » » 3,— <i>Δι' ἀνδρόμαϊ ἀρχοῦται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.</i></p>		<p>ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ</p> <p>ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1878</p> <p>ΔΙΕΤΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ</p> <p>ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ</p>	<p>ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ</p> <p>Ἐσωτερικοῦ λελ. 20. Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 0,20 Φόλλα ἀπονηγόμενων ἐτών, Α' καὶ Β' περιόδου τιμᾶνται ἕκαστον λελ. 25 (φρ. 0,25).</p> <p>ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ</p> <p>Ὀδὸς Βασιλείου δε. 89, παρὰ τὸ Βασιλικεῖον.</p>
<p>Περίοδος Β' .—Τόμος 14ος</p>		<p>Ἐν Ἀθήναις, 20 Ὀκτωβρίου 1907</p>	
		<p>Ἔτος 29ον.—Ἀριθ. 47</p>	

ΤΑ ΔΙΔΥΜΑ ΤΟΥ ΤΡΑΝΣΒΑΛ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ PAUL ROLAND)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ'. (Συνέχεια)

Μετὰ τὰ ρόδα ἤρχετο ἕνα καταπράσινο λειβάδι σπαρμένο μὲ μαργαρίτες, μὲ βιολέττες καὶ μὲ νερογκοῦλες. Σιγάσιγὰ καὶ ἀνεκαιοσθήτως ἡ θερμοκρασία κατέβαινε, ὁ ἀέρας ἦτο πάντοτε στεγνὸς καὶ ξηρὸς, ἐγένετο ὅμως ψυχρότερος. Πάλιν ἄλλος τοῖχος ἀπὸ κρυστάλλινον καθρέπτην, — καὶ ὀπίσω ἀπὸ τὸν τοῖχον τὸ πλέον ἀπρόοπτον τῶν θεαμάτων ἐπερίμενε τοὺς ταξιδιώτας μας.

Ἐχιόνιζε γύρω των, ἀληθινὸ χιόνι, ἄσπρο λεπτὸ καὶ ἐλαφρὸ. Τὸ ἐπίασαν καὶ εἶδαν ὅτι τὰ μάτια των δὲν τοὺς ἐγελοῦσαν.

—Κουκουλωθῆτε γρήγορα! —εἶπεν ὁ Ἄρχων τοῦ Πυρός, καθὼς τοὺς ἐσπρωγγε πρὸς ἕνα θαλαμίσκον ὅπου εὐρήκαν βχυρὲς γούνες καὶ σκούφους ἀπὸ γουναριά, γάντια καὶ παγοπέδιλα, ὁ καθένας ταριαστὰ μὲ τὸ ἀνάστημά του.

Ἐδῆξαν ἀπὸ ἐκεῖ καλὰ ἐφωδιασμένοι ἐναντίον τοῦ ψύχους. Τὸ ἔδαφος ἦτο στρωμένο μὲ τὸ πουπουλεῖον χιόνι. Ἐνα ἔλκηθρον μὲ τροχοῦς, τοὺς ἐπερίμεναν εἰς μικρὰν ἀπόστασιν.

— Ἄς ἀνεβοῦμε! εἶπεν ὁ Βολκῶφ. Ἐκίθησε κοντὰ των, καί, μὲ τὴν ἀπλὴν πίεσιν ἑνὸς κομβίου, ἔθεσε τὸ ἔλκηθρον εἰς κίνησιν· τὸ μαλακὸ χιόνι παρεμέριζε μόνον του δεξιᾶ καὶ ἀριστερᾶ ἀπὸ τοὺς τροχοῦς, καὶ τὸ ἔλκηθρον ἔτρεχε ταχύτατα. Ὁ Ὑδῶν, ζαρωμένος διπλά εἰς τὸν κηδεμόνα του, τοῦ ἐφιθύρισεν εἰς τὸ αὐτὸ:

—Κύριε Γιάνγκο, αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος μὲ φοβίσει! Ξεφέρει τόσα πολλὰ, ἤμπορεῖ καὶ κάμνει τόσα ἀπίστευτα πράγματα· εἶνε τρομερὸς!

Ὅσον σιγανὰ καὶ ἂν ὠμίλησεν ὁ Ὑδῶν, ὁ Βόρις Βολκῶφ τὸν ἤκουσε καὶ ἀπήντησε:

— Ἐἶνε δυνατόν, ἕνας νέος Γάλλος ἐκεῖ, σπουδασμένος εἰς λύκειον τῆς πρωτεύουσῆς, νὰ τρομάξῃ μὲ τὰς ἐφαρμογὰς, τὰς ἀλλοκότους βέβαια ὡς ἀποτέλεσμα, ἀλλὰ ἐπὶ τέλους πολὺ ἀπλάς, τῶν διαφόρων ἀνακαλύψεων, διὰ τὰς ὁποίας ἔχει τοῦλάχιστον ἀκούσῃ νὰ γίνεταί λόγος; . . . Ἐδῶ εἶνε συσσωρευμένοι τεράστια ποσότητες ὑγροῦ ἀέρος, αἱ ὁποῖαι καλὰ καὶ τακτικὰ μοιράζονται μὲ εἰδικὰ μηχανήματα. Μὲ τὴν βοήθειαν αὐτοῦ τοῦ ὑγροῦ ἀέρος, παράγομεν ἡμεῖς καὶ τὸ ἰσχυρότερον ψύχος. Μὲ τὸ ὑγρὸν ὕδρον γόνον ἐπιτυγχάνομεν ἀνάλογα ἀποτελέσματα, καὶ φθάνομεν εὐκόλα εἰς τοὺς 225 βαθμοὺς ὑπὸ τὸ μηδενικόν· ἐδῶ ὅμως, ὀλίγοι βαθμοὶ ὑπὸ τὸ μηδενικόν μᾶς ἀρκοῦν. Ὅσον διὰ τὸ χιόνι, ὅλος ὁ κόσμος γνωρίζει ὅτι, ὅταν εἰσχωρήσῃ ρεῦμα ψυχροῦ ἀέρος εἰς ἕνα πυρωμένον χώρον γεμάτων μὲ ὑδρατμούς, οἱ ὑδρατμοὶ αὐτοὶ παγώνουν καὶ πέφτουν κάτω ὡς χιόνι. Ἐδῶ ὁ θόλος εἶνε σὰν κόσκινο ἀπὸ τὸς τρύπες, καὶ ἀπὸ ἐκεῖ περνοῦν καὶ πέφτουν κάτω αἱ νιφάδες. Τώρα, τί τὸ παράξενο βλέπετε, ἂν ἡ κόρη μου, ποῦ εἶνε Ρωσίσς ἀπὸ τὸν πατέρα της, εὐχαριστῆται καὶ διασκεδάξῃ νὰ παγοδρομῇ, νὰ πατῇ ἐπάνω σὲ χιόνια; τί τὸ ἔκτακτον, ἂν ἐγὼ τῆς παρέχω αὐτὴν τὴν διασκεδασιν, καί, διὰ νὰ γίνῃ αὐτὸ, τῆς προμηθεύω ὅτι τὸ ἀφρικανικὸν κλίμα, μὲ τὴν ζέστην του, ποῦ κυμαί-

νεται μεταξὺ τῶν 30 καὶ 40 καὶ φθάνει μάλιστα ἕως τοὺς 50 βαθμοὺς, τῆς ἀρνεῖται παντελῶς;

Ὁ Ὑδῶν ἐσκυψε τὸ κεφάλι, κατεντροπιασμένος, ἐπιπλήτταν ἀπὸ μέσσα του τὸν ἑαυτὸν του διὰ τὴν ἀνοησίαν ποῦ εἶχεν εἶπῃ. Ἐσυλλογίζετο ὅτι ἡ ἐπιστήμη εἶνε ὠραῖον πρᾶγμα, ἐσυλλογίζετο ὅμως ἐπίσης, μὲ τὴν χαρακτηριστικὴν του ἰσχυρογνωμοσύνην, ὅτι ὁ Ἄρχων τοῦ Πυρός δὲν ἦτο κανένας κοινὸς ἄνθρωπος, — καὶ αὐτὴ ἡ γνώμη του δὲν μετεβλήθη, ὅταν ὁ σοφὸς ἐξήγησεν ὅτι, εἰς μίαν καὶ μόνην νύκτα, ὅλη ἐκεῖνη ἡ χειμωνιάτικη φαντασμαγορία ἤμποροῦσε νὰ ἐξαφανισθῇ, μὲ μίαν ἀπότομον ἀνύψωσιν τῆς θερμοκρασίας. Τὸ κινητὸν πάτωμα ἤνοιγε καὶ ἐξεσκέπαζε δεξαμενὰς, ὅπου ἐχύνετο καὶ ἐστάλαζε τὸ νερὸ τὸ προερχόμενον ἀπὸ τὰ χιόνια ποῦ ἐλυωαν· ἂν τῆς ἤρχετο ἡ φαντασία, τῆς δεσποινίδος

«Ἐξηπλώθη φαρδύς πλάτος κάτω. . .» (Σ. 870, στ α').

Βολκῶφ, ἤμποροῦσε νὰ εὐρῃ τὴν ἐπιούσαν τὸ χιονισμένο ἀλῶνι τῆς μεταμορφωμένον εἰς θερμοκήπιον ἢ εἰς ἀνθισμένον κήπον. . .

Τὸ ἔλκηθρον ἐσταμάτησεν ἐμπρὸς εἰς μίαν παγωμένην λιμνούλαν, εἰς τὸ κέντρον τῆς ὁποίας ὑψώετο ἐν κρυστάλλινον περίπτερον, ἐξαγώνου σχήματος.

Ἐν ἐλαφρὸν λευκὸν ἔλκηθρον καὶ ἀσημένια παγοπέδιλα, ἀφισμένα εἰς τὴν ὄχθην τῆς λιμνούλας, ἐφανέρωναν ὅτι ἡ δεσποινὶς Βολκῶφ εἶχε παγοδρομήσῃ ἢ ἐπρόκειτο τώρα ν' ἀρχίσῃ αὐτὴν τὴν

άσκησιν. Χαμηλοί βράχοι, στολισμένοι με σταλακτίτες και ψήγματα πάχνης, εστόλιζαν ελόγουρα την έκτασιν έλεινυνη του παγωμένου νερού.

— Άς πεζεύσωμεν, ειπεν ο Βόρις Βολκώφ' εφθάσαμεν.

Όλισθαίνοντες επάνω εις τον λείον και δμαλδον πάγον, όπου τα παγοπέδιλά των έχαρασαν φαντασιώδη άραβουργήματα, ήρχισαν να διευθύνονται προς το περίπτερον.

Άλλα ο κ. Ζουανίκ, επιτηδείοτερος εις την επιστήμην των αεροπλοίων με το πηδάλιον, παρά εις το να κυβερνά τον έαυτόν του επάνω εις τον παγωμένον καθρέπτην μιās λίμνης, —εστραβοπάτησε, και, με τα χέρια του απλωμένα προς κάποιον φανταστικόν στήριγμα, εξηπλώθη φαρδύς-πλατύς κάτω.

Άμέσως το κρυστάλλινον περίπτερον έμισούνοιξε, —μία γλυκεία φωνή... όλίγον άνήσυχος, όλίγον γελαστή και περιπαικτική, εφώνησε:

— Θεέ Κόναν, μήπως έκτυπήσατε;

— Βάνδα! εφώνησεν ο Γιάγκος, σαν τρελλός από την χαράν του.

Άφήσας δε τον κ. Ζουανίκ, στρωμένον κάτω, ώρμησε προς την νέαν, ή όποία έσκυβε διά να φορέση τα παγοπέδιλά της.

Ήτο ή Βάνδα... ή Νύμφη των Γαζελλών... ή κόρη του Βόριδος Βολκώφ, — ή άρραβωνιστική του. Όπως εις τα παιδικά της χρόνια, ειχεν ειπή: «Θεέ Κόναν!» — και ή φωνή της, ή ίδια πάντοτε, εφαινετο σαν κελάδημα πουλιού διά την καρδίαν του Γιάγκου, του μικρού Γιάγκου, του όκηρου και δυστρέπου, τον όποιον αυτή ήξευρε πως να μαλώνη άλλοτε!

Όλιγώτερον συγκεκινημένος ο Υδών, έσπευδε να βοηθήση τον κ. Ζουανίκ, ενώ ο Βόρις Βολκώφ έτρεχε προς την κόρην του.

— Άσυλλόγηστο παιδί, πήγαινε μέσα γρήγορα να φορέσης τες γυνές σου! εφώνησε, και κανείς δεν άνεγνώρισε την έγνονον και αυστηράν φωνήν του Άρχοντος του Πυρός' τόσο αυτήν την φοράν επάλλετο από την στοργήν, από το καμάρι του, από την άνήσυχον μέριμναν διά την κόρην του.

Άλλα δεν ήτο πλέον ανάγκη να φορέση ή Βάνδα τα γουναρικά της. Ο Βόρις και ο Γιάγκος εισήρχοντο εις το περίπτερον, το άκαλυπτον, όπου ήτο αισθητή ή γλυκεία θερμοκρασία επείτα από το έξωτερικόν φύχος.

Υποστηρίξομενος από τον Υδών, εφθασε μετ' όλίγον και ο κ. Ζουανίκ.

— Θεέ Κόναν, με άναγνωρίζετε; — ήρώτησεν ή Βάνδα, σπεύδουσα να τον προύπαντήση, κατευχαριστημένη διότι τον έβλεπε σδον και καλώς έχοντα.

Και τώ έτεινε το μέτωπόν της, όπως

εις τα παιδικά της χρόνια, την εποχήν που, μαζί με τον μικρόν της φίλον, τον Γιάγκον, έμοιράζοντο τα γόνατα του εξαίρετου εκείνου ανθρώπου.

— Ναι, χρυσή μου κόρη, σās άναγνωρίζω και το θεωρώ μεγάλην εύτυχίαν για μένα, που σās ξαναβλέπω! — ειπε, καθώς την έσφιγγεν εις την άγκαλιά του.

— Λοιπόν! ειπεν ο Βόρις Βολκώφ, στρέφων προς τον Γιάγκον, σās άρέσει ή άρραβωνιστική σας;

Η Βάνδα έκοκλίνισεν' ο Γιάγκος της έπιασε το χέρι, και, άναγινώσκων εις το ώραϊόν της πρόσωπον ότι ειχε μείνη και αυτή όσον αυτός πιστή εις τās γλυκείας άναμνήσεις της παιδικής της ηλικίας, την ώδήγησεν ενώπιον του Άρχοντος του Πυρός, και με φωνήν την όποιαν έπνιγεν ή συγκίνισις, εφθύρυσεν:

— Ευχαριστώ, πατέρα μου, που μου την εφυλάξατε!

Όλόλευκη, με το μάλλινόν της φόρεμα, με την γυνάν της που ήτο καμωμένη από δοράν άρκτου, και με το μαλλωτόν της σκουφάκι, ή Βάνδα επέστρεφεν αυτήν την φοράν μαζί με τον πατέρα της και με τους ξένους του.

Όταν εξήλθαν από την περιοχόν του πάγου, εβγαλαν όλοι τα γουναρικά των. Διά να περάσουν από το λειβάδι το στολισμένον με τα άσπρολούουδα και από τον μυρωμένον ροδώνα, ο Βόρις Βολκώφ έθεσεν εις κίνησιν το κινητόν πεζοδρόμιον, το όποιον τίθετανε δια μέσου των δύο εκείνων τμημάτων.

— Δεν είν' ανάγκη πιά να καμαρώνουν τόσο πολύ οι Παρισιοί με το κινητόν των πεζοδρόμιον! — ειπεν ο Υδών, κατασαστιμένος.

Γελαστή-γελαστή, ή Νύμφη των Γαζελλών άπλωνε, καθώς έπερνούσαν, το χέρι, διά να ψαφή τα πέταλα των άνθων. Έσυλλογίζετο ότι τα πάντα εινε δυνατά δια τους έχοντας την πίστιν εις την καρδίαν των, αφού ο Βόρις Βολκώφ ειχεν άποφασίση να προσκαλέση πλησίον του τον παιδικόν φίλον της κόρης του. Δεν ειχε λησμονήση ή Βάνδα τον μικρόν Γάλλον, τον ήμερον και άσθενικόν, ο όποιος την ειχεν αγαπήση ως άλλην αδελφήν του, όταν αυτή μόνη, εις εκείνο το μεγάλο Παρίσι, με την μητέρα της πεθαμένην, με τον πατέρα της τόσο μακράν, εζήλευε την τύχην των συνομηλικών της που ειχαν το πολύτιμον αγαθόν της οικογενειακής εστίας...

— Και που; ... που εινε; — ήρωτήσαμεν τον Γιώργον, που μās έκαμνε τον καμπού.

— Είνε εκεί κάτω, στες μεγάλες τες δάφνες, από πάνω από τον λάκκο με τα ξερά τα φύλλα...

Σοβαροί και άμίλητοι, εφ' ενός ύψους, όπως λέγουν οι στρατιωτικοί, εξεκινήσαμεν δια το μέρος όπου μās ειπε ο Γιώργος. Άμα εφθάσαμεν εις τα πυκνά χαμόκλαδα, εσηκώσαμεν το κεφάλι προς την κορυφήν των δένδρων.

— Ψεύτη! που εινε ή φωλιά;

— Βάλτε τα γυαλιά σας... Δεν βλέπετε την ούρα της κοτσουφομάννας στην άκρη της φωλιάς;

Η ΦΩΛΙΑ ΜΕ ΤΑ ΚΟΤΕΥΦΙΑ

— Ένα πράγμα όμως! — μās ειπεν αι μητέρες μας. Να μην τύχη και πάτε και ξεφωλιάσετε τα πουλιά!... Τα πιάνετε, ύστερα τα αφίνετε και φορούν, και, κοντά στα άλλα, σჩίζετε και τα παντελόνια σας!

— Έννοια σας! έννοια σας! μην άνησυχήτε!

Αφού ετάξαμε ότι ήθελαν και δεν ήθελαν, άποληθήκαμε άμέσως μέσα στο μεγάλο περιβόδι. Ημεθα σωστή μιση δωδεκάδα διαβολόπουλα, όλα άγορία. Τα ειχαμε μιλημένα και συμφωνημένα από πριν: εκείνην την ήμεραν, ή μόνη μας άσχολία, ή κυριώτερα μας διασκέδασις, ήτο να ξεφωλιάσωμεν πουλάκια. Ούτε συμβουλή, ούτε επίπληξις, ούτε φοβέρα ήμπορούσε να μās κάμη να εγκαταλείψωμεν εκείνο το ώραϊο σχέδιον.

Έννοείται, ειχαν τον νοϋ των αι μητέρες μας, εις την αρχήν. Κ' έμεις έκαμαθήκαμε ότι επαίξαμε τον κυνηγητό, τον κρυφό, το κεράκι, και άλλα θορυβώδη παιχνίδια, — εις την αρχήν, — διά να τες ξεγελάσωμε. Άμα όμως ειδαμεν ότι δεν μās επρόσεχαν πιά, ότι επήγγαν να κυττάξουν τα μετάξια των και τα ασκουλήκια που κάνουν τα κουκούλια», — όπως έλεγεν ο μικρούλης ο Κωστής, — μās παίρνει παράμερα ο Γιώργος, και μās λέγει: με ένα μυστηριώδες ύφος, που μās έκανε όλους να βουβαθούμε:

— Ξέρω που εινε μία, και με... κοτούφια...

Μία φωλιά με κοτούφια! Πουλάκια δηλαδή μεγάλη, σαν μικρά κοτοπούλια, που σφυρίζουν τόσο ώραϊα, και ήμπορείς να τους μάθης και ένα σωρό σκοπούς. Ημεθα εξ, και ο καθένας μας ενόμιζε πως ειχε στο κλουβί τον κότσουφά του με την κίτρινη την μύτη, που όλη μέρα θα εσφύριζε: «Την πή... μωρέ, την πήττα!» ή το «Πέρδικά μου, πλουμισμένη...» — ή κανένα άλλο τραγουδι, όπως ο κότσουφας του γείτονα μας, του μανάδη.

— Και που; ... που εινε; — ήρωτήσαμεν τον Γιώργον, που μās έκαμνε τον καμπού.

— Είνε εκεί κάτω, στες μεγάλες τες δάφνες, από πάνω από τον λάκκο με τα ξερά τα φύλλα...

Σοβαροί και άμίλητοι, εφ' ενός ύψους, όπως λέγουν οι στρατιωτικοί, εξεκινήσαμεν δια το μέρος όπου μās ειπε ο Γιώργος. Άμα εφθάσαμεν εις τα πυκνά χαμόκλαδα, εσηκώσαμεν το κεφάλι προς την κορυφήν των δένδρων.

— Ψεύτη! που εινε ή φωλιά;

— Βάλτε τα γυαλιά σας... Δεν βλέπετε την ούρα της κοτσουφομάννας στην άκρη της φωλιάς;

Δεν εβλέπαμε ούτε την ούρα ούτε την φωλιά, έως την στιγμήν που μās εδειξεν ο Γιώργος, κρυμμένη μέσα στο διχάλωμα ενός κλώνου, μια φωλίτσα καμωμένη από άχυρα και χορταριασμένο χώμα. Ο Γεώργος έλεγε την αλήθειαν... Άλλα τόσες φορές έως τότε ειχαμε σκαρφαλώση άδικα εις τα δένδρα, ώστε ένας άπ' όλους μας, ο άπιστος Θωμάς της συντροφιάς, ειπε:

— Είνε από το περασμένο καλοκαίρι. Την θυμούμαι!

— Κι' αυτά εδώ, εινε και αυτά από το περασμένο καλοκαίρι; — ήρώτησεν ο Γεώργος, και έδειξεν εις την ρίζαν της δάφνης κάτι φλούδια από μικροσκοπικά αυγά.

Άλλη απόδειξις δεν έχρειάζετο, βέβαια. Άλλ' επειδή ή φωλίτσα ήτο παραπολύ ύψηλά βαλμένη, κανείς από τους άλλους δεν άπεφάσιζε να παραδεχθί ότι εκεί μέσα εύρίσκοντο πουλάκια.

Ο Γιώργος, και βέβαιος δι' όσα εδεικνυαν και υπερήφανος δια την ανακάλυψιν του, άγκάλιασε με τα χέρια του την δάφνην και ήρχισε να σκαρφαλώνη επάνω. Τον εβοηθήσαμεν και οι άλλοι, όσον το επέτρεπαν τα άναστήματά μας. Έπειτα όμως το σκαρφάλωμα έγινεν πολυ δύσκολον, διότι ο κορμός ήτο λείος και έγλυστρούσε, και οι πρώτοι κλώνοι ήσαν ακόμη πολυ ύψηλά. Εξηντλήθησαν αι δυνάμεις του Γιώργου, τα χέρια του έγλύστρησαν και εξεδάρθησαν, και ο φίλος εύρεθη καθισμένος, στη ρίζα του δένδρου, με σχισμένο το παντελόνι του.

Αυτό το δυστύχημα μās έκαμε να καλοσυλλογηθούμε, και κανένας πλέον δεν ειχε το θάρρος να σκαρφαλώση. Όλοι μας έγνωρίζαμεν ότι, άμα έγυρίζαμε στο σπίτι, τα παντελόνια μας θα ήθελαν μπάλωμα, και... καλό τίναγμα, μαζί με το περιεχόμενον των!

— Εγώ σās λέγω πως ή φωλιά εινε άδεια! ειπε ο άπιστος Θωμάς μας. Με την φασαρία που κάνομε, ή μάννα θα έχη πετάξη κι' όλας!

Η αντίρροξις μās εφάνη όρθή και λογική. Ο Γιώργος όμως επέμενεν ότι έβλεπε μια ούριτσα άπ' έξω από την φωλίτσα.

— Άναψε άμέσως ή συζήτησις και όλοιγον έλειψε να πέσουν και βυλιές.

— Εβόλο πράγμα να δούμε αν εινε ή δεν εινε, —ετόλμησα εγώ να παρατηρήσω. Άς κουνήσωμε το δένδρο... άς πετάξωμε κάτι τι ίσα μ' εκεί επάνω!

Ο Γιώργος έπιασε άμέσως μια μεγάλη πέτρα. Αυτός δεν έχρειάζετο πολλήν ώραν δια ν' άποφασίση το κάθε τι. Τον εσταματήσαμεν όμως. Άν επετύχαινε ή πέτρα, θα τα έκαμνε όλα θάλασσα. Καλλίτερα μια φουχιά χώματα! Την επετάξαμε άμέσως, ψηλά στον άέρα, και ή μάννα εβγαλε ένα σφύριγμα μα-

κρύ και δυνατό κ' επέταξε μακρυνά, σαν μαύρο βέλος.

Έως αυτήν την στιγμήν, κανένας μας δεν ήθελε να σκαρφαλώση στο δένδρο. Τώρα όμως όλοι μας ήμεθα πρόθυμοι και έτοιμοι. Άφήσαμεν τέλος τον Πέτρο να δοκιμάση πρώτος. Έγνωρίζαμεν πόσον ήτο άξιος και επιτηδείος εις αυτήν την τέχνην. Έννοείται ότι ειδε και έπαθεν έως να φθάση εις τον πρώτον κλώνον. Άν δεν το κατώρθωσεν ο Πέτρος, όλοι μας έγνωρίζαμεν ότι χαμένος κόπος θα ήτο δια τους άλλους.

Έστακόμαστε λοιπόν γύρω στο δένδρο μ' ένα κτυποκάρδι, και, με τες μύτες μας σηκωμένες ύψηλά εις τον άέρα, έπεριμέναμεν να ιδούμεν το άποτέλεσμα. Έπεφταν στα μάτια μας μικρά κομματάκια από τον φλοιόν που ετρίβετο με τα παπούτσια του, ήμεϊς όμως δεν το εκουνούσαμεν να πάμε λιγάκι παραπίσω.

Ο άπιστος Θωμάς της συμμορίας εδοκίμασε πάλιν να μās άποκαρδιώση: — Να δητε, που δεν εινε μέσα, παρά αυγά μονάχα!

— Έχεις λάθος! άπήνησεν ο Γεώργος, που τα ήξευρεν όλα. Άν ήτανε αυγά, δεν θα έφρευγεν ή μάννα... Λοιπόν...

Ο συλλογισμός ήτο ανεπιβεκτος άντιρρήσεως. Ο Πέτρος ανέβαινε σιγά-σιγά, και ήμεϊς έκρατούσαμεν την άναπνοή μας. Έγώ ήκουα κι' όλας τον κότσουφά μου, να σφυρίζη και να τραγουδή μέσα στην κλουβάρα του.

Επί τέλους ο Πέτρος, με τα δύο του τα χέρια, ειχε πιάση το κλαδί, κ' έβαλε τα δυνατά του δια να καθήση εις το διχάλωμα.

Τι κρίσιμος στιγμή!

— Είνε πέντε μικρά μέσα! εφώνησε ύστερα θριαμβευτικώτατα.

Πέντε μικρά κοτούφια! Ημεϊς έχοροπηδούσαμεν από την χαράν μας! Και όμως ήμεϊς ειμεθα εξ! Αυτό το πράγμα δεν μās ήλθε στον νοϋ, παρά άργότερα...

Δεν έμενε πλέον παρά να κατέβουν κάτω τα πουλάκια. Άπλούστατον το πράγμα! Ναι, μα ο Πέτρος, καθώς ετράβηξε να ξεκολλήση την φωλιά, την έλυωσε και την εσκόρπισε, και δεν ειχε καπέλλο, δια να εξασφαλίση την λείαν του. Τι άσυλλόγητος, αλήθεια! Είχε σκαρφαλώση χωρίς καπέλλο. Όλα δεν μπορεί να τα σκεφθί και να τα προνοήση κανείς. Τώρα, — να καταβή δια να ξανασκαρφαλώση ύστερα με κανένα σκουφάκι ή κασκέττο, δεν ήτο μικρός κόπος. Είχε κινδυνεύση και την πρώτην φοράν να τα καταφέρη πολυ περισσότερο την δευτέραν!

— Να του πετάξωμε τα καπέλλα μας; επρότεινεν ο Γεώργος.

(Έπεται το τέλος) ΚΙΜΩΝ ΑΚΙΔΗΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ Η ΑΠΟΓΡΑΦΗ

Αγαπητοί μου, ΕΤ' όλίγας ήμερας, εις όλον το Κράτος, θα γίνη ή άπογραφή των κατοίκων. Άν δεν ελάβατε ως τώρα, θα λάβετε εις το σπίτι σας σήμερον —αύριον το λεγόμενον Δελτίον της Άπογραφής, το όποιον πρόκειται να συμπληρωθί την 27 Οκτωβρίου, άπογραφόμενων εις αυτό όλων των μελών της οικογενείας σας και όλων των ξένων, οι όποιοι έκοιμήθησαν τυχόν εις το σπίτι σας την προηγούμενην νύκτα. Τα Δελτία, ούτω συμπληρωμένα, θα επιστραφούν εις τους υπαλλήλους της Άπογραφής, οι όποιοι θα περιέλθουν τα σπίτια διά να τα πάρουν, όλα δε θα συγκεντρωθουν εις το Υπουργείον, όπου θα γίνη ή διαλογή, και θα εύρεθί πόσοι εινε όλοι οι κάτοικοι της Ελλάδος, πόσοι οι άνδρες, πόσοι αι γυναίκες, πόσοι οι έγγράμματοι, πόσοι οι άγράμματοι κτλ.

Είνε πολυ περιεργον, ότι όλοι αι άπογραφαί που έγιναν έως τώρα εις την Ελλάδα, απέτυχαν αι μείονικρότερα των δέ. Και ξεύρετε διατί; Διά πολλούς λόγους, άλλα προπάντων διότι ο λαός μας φοβείται τ' Άπογραφικά Δελτία, παρεξηγών τον σκοπόν της Άπογραφής και νομίζων ότι πρόκειται περι στρατολογίας, φορολογίας, κτλ. Ούτω εις τα περισσότερα σπίτια, και προπάντων εις τας μικράς πόλεις και εις τα χωρία, άποφεύγουν να συμπληρώσουν τα Δελτία, ή τα συμπληρώνουν με ψεύματα, άποκορύπτοντες πι: χ: τα άρσενικά παιδια ή πλαστογραφούντες την ηλικίαν των. Διά τούτο, επί μήνας τώρα, αι αρχαι και αι εφημερίδες αγωνίζονται να πείσουν τον λαόν, ότι ή άπογραφή δεν έχει κανένα κακόν σκοπόν, άλλα γίνεται απλώς και μόνον χάριν της στατιστικής, ή όποια έσον εινε άθφα και άκίνδυνος δια τους πολίτας, τόσο μεγάλην σημασίαν έχει δια το Κράτος. Διότι, καθώς ξεύρετε, βήμα δεν ειμπορεί να κάμη το Κράτος χωρίς στατιστικήν του πληθυσμού. Φαντασθήτε έξαφνα να μη γνωρίζη πόσους κατοίκους έχει ακριβώς, ποια εινε ή πραγματική αναλογία μεταξύ γραμματισμένων και άγραμμάτων, πόσοι τυφλοί εκ γενετής ή

καφέλαλοι αναλογούν μεταξύ χιλίων κατοίκων, και τόσα άλλα που μας μαρτυράει μία καλή στατιστική. Διά της στατιστικής πιστοποιείται ή πρόοδος του πολιτισμού, ή αύξησης των κατοίκων, ή διάδοσις της παιδείας, ή ύψεια της χώρας κτλ. Και πάλιν διά της στατιστικής θα πληροφορηθώμεν και θα λάβωμεν τὰ μέτρα μας, αν έλαττωται ο πληθυσμός, αν χωλαίνει ή δημοτική εκπαίδεισις, αν οπισθοδρομούμεν αντί να προοδεύωμεν. Χωρίς απογραφήν, χωρίς στατιστικήν, εύρισκόμεθα μέσα εις τὸ σκοτος. Φαντασθήτε ένα οικογενειάρχην ο οποίος δεν θα εγνώριζε πόσα παιδιά έχει και τί ηλικίας και φύλου είνε! Πώς θα κανονίση τὰ πράγματά του, πῶς θα προϋπολογίση τὰς ἀνάγκας του, και πῶς θα φροντίση διά τὴν οικογενειάν του αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος; Εἰς τὴν θέσιν αὐτοῦ τοῦ οικογενειάρχου εὐρίσκεται και τὸ Κράτος ἐφ' ὅσον δεν έχει ἀκριβῆ στατιστικήν.

Οἱ Εὐρωπαῖοι μᾶς περιγελοῦν σήμερα. Ἐχομεν ἀξιόσιες πολιτισμένων, και δεν κατορθώσαμεν ἀκόμη οὔτε να μετρηθώμεν!... Εἰς τὰ πολιτισμένα Κράτη αἱ στατιστικαὶ εἰνε τέλειαι και εις τὴν διάθεσιν τοῦ καθενός. Εἰμπορεῖτε να ζητήσετε ὅποιαν στατιστικὴν πληροφορίαν θέλετε περὶ τῶν Γάλλων, τῶν Γερμανῶν, τῶν Ἀγγλῶν κτλ. Θὰ σᾶς τὴν δώσουν ἐνκόλως και προθύμως.

Ὅσαίς ὁμως ἕνας ξένος μελετητὴς θελήσῃ να περιλάβῃ εις τὰς μελέτας του και τὴν Ἑλλάδα και ζητήσῃ τὰς σχετικὰς πληροφορίας ἀπὸ τὸ Ὑπουργεῖον, οἱ ἀρμόδιοι ὑπάλληλοι δεν θὰ εἰνε εις θέσιν να τοῦ δώσουν σχεδὸν καμμίαν. Καὶ ἐντρέπονται οἱ ἄνθρωποι, και κοκκινίζουν, και ψαλλίζουν λέξεις δικαιολογίας. Ἀλλὰ πῶς να δικαιολογηθῆ κανεὶς διὰ τὴν ἄγνοιαν; Καὶ αὐτὸ εἶνε. Ὁ λαὸς μας εἶνε ἀκόμη βόρβρος. Μήπως δεν εἶνε βαρβαρότης τὸ να δυσκολεῖσθαι ὁ λαὸς τὸ ἔργον τῶν ἀπογραφῶν ἀπὸ ἕνα φόβον τῶν γελῶν και ἀδικαιολογητῶν; Ἡ νᾶδιαφορῆ πρὸς τὴν ἀπογραφήν ἀπὸ ἄγνοιαν τῆς σημασίας της; Ἡ ἐπιτέλους να μὴν ὑποτάσσεται, τυφλῶς και ἀνεξετάστως, εις μίαν διαταγὴν τῆς ἐξουσίας; Ὅταν ὁ Εὐρωπαῖος, ὁ πολιτισμένος ἄνθρωπος, λαμβάνῃ ἀπὸ τὴν Κυβερνήσιν του ἕνα χαρτί και διατάσσεται να τὸ συμπληρώσῃ, ὑπακούει προθύμως, χωρίς καλὰ-καλὰ να ἐξετάσῃ και περὶ τίνος πρόκειται, βέβαιος ὅτι θὰ εἰνε πάντοτε πρὸς τὸ καλὸν του. Οἱ Ἕλληνες, ἀνοήτως δόπιστοι πάντοτε, ἐλαμβάνουν τὴν ἐξουσίαν ὡς ἐχθρὸν, και διὰ να ἀποφασίσουν να συμπληρώσουν ἕν ἄπλοῦν Δελτίον πρέπει πρῶτα να πειθοῦν καλὰ ὅτι δεν θὰ τοὺς πάρουν και τὸ κεφάλι.

Ἄς πειθοῦν λοιπόν! Ὅλοι οἱ ἀνεπιτυγμένοι, οἱ φωτισμένοι, οἱ γνωρίζοντες περὶ τίνος πρόκειται, ἔχουν καθήκον να τοὺς πείσουν. Δι' αὐτὸ σᾶς τὰ γράφω ὅσον εἰμπορεῖτε, εις τὴν ἐπιτυχίαν τῆς ἀπογραφῆς. Μὴν ἀρκεσθῆτε εις τὸ να συμπληρώσετε ἀκριβῶς και εὐκρινῶς τὸ οικογενειακὸν σας δελτίον. Ἀλλὰ πείσατε και τοὺς ἀμαθεῖς και ἀπλοϊκοὺς, ὄσους γνωρίζετε, να κάμουν τὸ ἴδιον. Ὁμιλήσατε εις τὰ σπιτάκια τῆς γειτονιάς σας, ὅπου πιθανὸν να ἐπικρατῆ φόβος. Καὶ προσπαθήσατε να διαλύσετε αὐτὸν τὸν φόβον, ὅπουδῆποτε και ἂν τὸν συναντήσατε, εἰνε καθήκον σας να βοηθήσατε τὴν ἐπιτυχίαν ἐνὸς ἔργου, τὸ ὁποῖον έχει μεγάλην ἐθνικὴν σημασίαν. Ὡς καλοὶ Ἕλληνοπαῖδες, πρέπει να φροντίζετε δι' ὅτι πολιτογραφῆτὸ Κράτος σας μεταξὺ τῶν πολιτισμένων. Καὶ πολιτισμένον Κράτος χωρίς Ἀπογραφὴν, χωρίς Στατιστικὴν τοῦ πληθυσμοῦ, δεν εἰμπορεῖ να ἐννοηθῆ.

Κάμετε λοιπόν και σᾶς διὰ τὴν περιστάσιν ὅτι εἰμπορεῖτε.

Σας ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

Ο ΑΣΠΡΟΥΛΗΣ

(ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΤΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ)

Ἄλλοίμονο! ἡ κυρὰ Λογοῦ εἶχε καταλάβῃ παρὰ πολὺ καλὰ τί της ἔλεγε τὴσιν ὧραν ἡ Μουγγὴ με τὴν φλυαρίαν της. Ὁ Ἀσπρούλης της ἦτο πολὺ ἀσχημα...αἰγυρισμένος. Καὶ ἔκαμε πολὺν καιρὸν εις τὸ κρεβάτι, ἔως ὅτου να τὸν ἀφήσουν να κατέβῃ εις τὴν αὐλὴν και να παίξῃ μαζί με τοὺς ἄλλους σκύλους. —Ὄψ! εδρῆκαμε τὴν ἡσυχίαν μας! ἔλεγεν ὁ Αἰας, ὁ Φρίξος και οἱ ἄλλοι μεγάλοι και σοβαροὶ σκύλοι τῆς συντροφιάς. Ἐπὶ τέλους ἔμωσ ὁ Ἀσπρούλης

Ἐκαθότανε ὁ Ἀσπρούλης δεμένος και φασκισμένος... (Σελ. 372, στ. β')

ἔκαμε πάλιν τὴν ἐμφάνισίν του. Ἐννοεῖται ὅτι εις τὴν ἀρχὴν εἶχε πολὺ μαζεμένα τὰ λουριά του. Ἦτο μὲν καλὰ εις τὴν ὕψειαν του, ἀλλὰ ὁ Ἀποστόλης συχνὰ τὸν ἐπιανε και τοῦ ἐκύτταζε τὸ αὐτί, και ἔλεγε με μελαγχολικὸν ὕφος:

— Τοῦ κάκου! τὸ σημάδι πάντα θὰ φαίνεται... Καὶ εἶνε κρῖμα! ἕνα τόσο ἄμορφο κουταβάκι να μείνῃ με κουκουρεμένο αὐτί. Ἐχασε τὴν μισή του τὴν ἀξία!

Και ἀνεστέναζε ὁ πονόψυχος ἐκεῖνος ἄνθρωπος, διότι πολὺ τὸν ἐσυμπαθοῦσε τὸν Ἀσπρούλη, μ' ἔλα τὰ ἐλαττώματά του.

Ἄν τοῦλάχιστον ἐκεῖνο τὸ πάθημα τοῦ ἐγένετο μάθημα, ἂν ἔβαζε γνώσιν ὁ Ἀσπρούλης, —δὲν ἐπέιραζε πῶς θὰ εἶχε τὸ αὐτί του λίγο ἀσχημο. Ἀλλὰ, ἄμα κατέβηκε στὴν αὐλὴν, ξανάρχισε τὰ μαλώματα και τὰ τσακώματα.

Μία φορά, λίγο ἔλειψε να τοῦ βγάλουν ὄλο τὸ μάτι: μία φορά τοῦ ἐγδαραν τὸ ἕνα πόδι, και μία ἄλλη φορά τοῦ ἐπετοσόφωσαν τὸ ἄλλο. Τὸ αἰμὰ του ἔτρεχε ποτάμι, και ἄλλη δουλειὰ δὲν εἶχαν, ὁ Ἀποστόλης και ὁ κύριος κτηνίατρος, παρὰ να ράβουν και να μπαλῶνουν τὸν Ἀσπρούλη.

Ἐκαθότανε ὁ Ἀσπρούλης ἐμπρὸς εις τὸ σπιτάκι του, δεμένος και φασκισμένος, ἔως ὅτου περάσουν αἱ πληγές του, και ἡ μητέρα του, ἡ κυρὰ Λογοῦ, ἔχυνε μαύρα δάκρυα ἀπὸ τὴν ἀπελπισία της.

— Ἄχ! τί κακοκέφαλο παιδί! τί φαρμάκια που με ποτίζει!

Ὁ Ἀποστόλης ἦτο φοβερὰ θυμωμένος μαζί του, ἀλλὰ εἶχε και μίαν ἐλπίδα:

— Ἴσως ἀλλάξουν αἱ ιδέες του, ἄμα μεγαλώσῃ και βγῆ στὸ κυνήγι! — ἔλεγε...

(Ἐπειτα συνέχισα) Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

Ο ΚΑΘΗΤΗΣ ΤΟΥ ΛΟΧΙΑ ΦΛΟΤΕΡΑ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ L. ΗΑΜΕΑΥ)

ΚΦΑΛΑΙΟΝ ΣΤ'. (Συνέχεια)

— Πῶς να τοῦ κόψω τὸ κεφάλι; — ἀπήντησεν ὁ ἀγροφύλαξ σκασμένος στὰ γέλια... Να κόψω τὸ κεφάλι μίαν περρούκας!

— Πῶς, μίαν περρούκας;...

— Μπᾶ! δεν τὴν βλέπετε και μόνος σας;... Να, τί ὄρθηκα μέσα στὸ καλάθι!

— Ἐλα Χριστὲ και Παναγία μου! ἐφώνησεν ἡ Ζαμπέττα, ἐνῶ ἐσήκωνε ὑψηλὰ και τὰ δύο της τὰ χέρια. Εἶνε ἡ ὠραία σας ἡ περ-

ρούκα με τὰ τρία τσουλούφια, κύριε Χωροδίκη...

— Μὰ τὴν ἀλήθεια, καλὰ λές! εἶπεν ὁ Βονιφάτιος, καθὼς ἐσήκωνε τὸ χέρι του και ἔφαγε τὸ κεφάλι του ὅθι τὴν ἔχασα φαίνεται, καθὼς ἔτρεγα στοὺς δρόμους. Πῶς συνέβη κ' εὐρέθη μέσα ἔς αὐτὸ τὸ καλάθι, στὴ θέσιν τοῦ καλλικάντζαρου, ποῦ εἶχε πάρῃ κι' αὐτὸς τὴ θέσιν τῶν φασικῶν, ποῦ μοῦ εἶχε στείλῃ ὁ φίλος μου ὁ Διωξοχαρᾶς;... Ἄν ἐσεῖς ἐννοεῖται τίποτε ἀπὸ αὐτὴν τὴν ἱστορίαν, φί-

«Νὰ τί ὄρθηκα μέσα στὸ καλάθι...» (Σελ. 372, στ. γ')

λοι μου, να μοῦ τὸ πῆτε κ' ἐμένα' γιατί ἐγὼ σπάζω τὸ κεφάλι μου, και δεν καταλαβαίνω τίποτα...

— Κάποια κατεργαρία εις βάρος σας μου μυρίζεται ἔς ὅλην αὐτὴ τὴν ἱστορία, εἶπεν ὁ ἀγροφύλαξ: ἂν ὁ κ. Χωροδίκης θέλει ν' ἀκούσῃ τὴ γνώμη μου, νομίζω πῶς θὰ κάνωμε πολὺ καλὰ, ἂν τὰ κρατήσωμε μυστικὰ ὄλα τὰ διατρέξαντα.

— Ναί, ναί, ἔχεις δίκην' ὅσοι δεν πιστεύουνε στοὺς μάγους θὰ μ' ἔλεγαν ἴσως βλάκα, ἡλίθιο, θὰ μ' ἐπαίρνανε στὸ χέρι...

— Δεν θὰ ἐτολμοῦσαν ποτὲ να τὸ κάμουν! εἶπεν ὁ ἀγροφύλαξ.

Και ἔπειτα, μέσα στὰ δόντια του, ἐπρόσθεσε σιγανὰ:

— Κανεὶς βέβαια δεν θὰ τοῦ τὸ ἔλεγε καταμούτρα' ἀλλὰ πολλοὶ εἶνε ποῦ ἔχουν αὐτὴ τὴν ἰδέαν γιὰ τὸν κύριο Χωροδίκη...

— Ἐπὶ τέλους χάρις εις τὴν ἀνδρείαν μου, φθνὰ τὴν ἐγλυτώσαμε.

Ἡ ἀνδρεία τοῦ κύρ-Βονιφάτιου ἐφάνη τῶσον ἀστεία εις τὸν ἀγροφύλακα, ὥστε τὸν ἔκαμε να ἐξέλθῃ ἀμέσως, διὰ να γελᾶσῃ ἐλεύθερα με τὴν καρδιά του.

Ὅταν ἔμεινε μόνος εις τὸ δωμάτιόν του, ὁ Χωροδίκης ἤναψε μισὴ δωδεκάδα λάμπες, ἀλλὰ τόσα κερὰ και ἐκρύφθη κάτω ἀπὸ τὰ παπλώματά του. Αὐτὸ ὁμως δεν τὸν ἤμπόδισε να πάθῃ

ἀπὸ ἕνα τρομερὸν ἐφιάλτην. Εἶδεν εις τὸν ὕπνον του ὅτι εἶχε μεταμορφωθῆ εις ἕνα μέγαν και χονδρὸν κουρκον, και ὅτι ἕνας καλλικάντζαρος, στολισμένος με τὴν περρούκα του, τὸν ἐκυνηγοῦσε διὰ να τὸν χάσῃ.

Ἄν ἐρωτᾶτε διὰ τὸν Τοσουλάκη μας, αὐτὸς ἔτρεγε να ἔχῃ τὴν ἄλλην τὴν ἡμέραν ἀδειαν να ὑπάγῃ εις τὸ σπῆτι τῶν γονέων του. Ἐκαθότανε λοιπόν και διηγῆθη ὅλην τὴν ἱστορίαν εις τὸν φίλον του τὸν Φλογέραν, ὁ ὁποῖος ἔκαμε τόσα

πολλὰ γέλια, ὥστε ἔτρεχαν δάκρυα ἀπὸ τὰ μάτια του. Εἰς τὸ σχολεῖον ὁμως, ἐφρόντισε να μὴ κάμῃ λόγον εις κανένα ἀπολύτως. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον τὸ σφάλμα ποῦ εἶχε κάμῃ ἡ φιληγάδα του ἡ Ροζέττα, ἔμεινε ἀγνωστον εις ὄλους...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'.

Τὸ κυνήγι τῆς ἀλεπούς και ἡ εὐτυχία τοῦ Τοσουλάκη.

Ἐπέρασαν ἀρκετὰ χρόνια. Ἄν και εἶχεν ἀποκτήσῃ μεγάλην παιδείαν και πολλὰς γνώσεις, τὸ ἀνάστημα τοῦ φίλου μας Τοσουλάκη δεν ἀνέβαινε

πολὺ ὑψηλότερα ἀπὸ τὰ γόνατα τοῦ φίλου του Φλογέρα.

Ἦτο δεκαεὶς ἐτῶν, ὅταν ἐτελείωσε τὰς σπουδὰς του, και τότε ὁ πατέρας του τὸν ἔβαλε εις τὸ γραφεῖον ἐνὸς δικηγόρου ὡς γραμματέα. Ὅσον καιρὸν τὸν ἄφινεν ἐλεύθερον ἡ ὑπηρεσία του, ὁ φίλος μας τὸν ἀφιέρωνεν εις τὴν διασκέδασιν τοῦ κυνηγίου.

Ἐνας ὄπλοποιὸς τοῦ εἶχε κατασκευάσῃ ἕνα τουφέκι ἀνάλογον πρὸς τὸ ἀνάστημά του, και ὁ Τοσουλάκης ἐγίνε σιγὰ-σιγὰ λαμπρὸς σκοπευτής. Ἐννοεῖται, τὸ κυνήγι ποῦ ἐπήγαινε και ἐκυνηγοῦσε περιωρίζετο εις μικρὰ μόνον πουλιά, τσίγλες, κοτσύφια ἢ πέρδικες τὸ πολὺ. Μία φορά ὁμως ἐπέτυχε ἕνα λαγόν, και με μίαν τουφεκιά τὸν ἔστρωσε κάτω.

Δεν ἤθελε φυσικὰ ν' ἀφήσῃ ἐκεῖνο τὸ σπάνιον θῆραμα εις τοὺς πέντε δρόμους, και ἐπροσπάθησεν ὁ φιλαράκος μας να τὸν πάρῃ μαζί του. Ἀλλὰ μόλις ἤρχισε να τὸν τραβᾶ κατόπιν του, να σου ὁ λαγὸς ποῦ ἦτο ἐλαφρὰ πληγωμένος, σηκώνεται ἐπάνω και ἀρχίζει να τρέχῃ. Ὁ κυνηγὸς του τὸν ἀρπάζει ἀπὸ τὴν οὐρὰ και τρέχει κατόπιν του' ἀλλὰ ὁ λαγὸς ἔτρεγε πολὺ γρήγορα και ἦτο πολὺ δυνατότερος ἀπὸ τὸν κυνηγόν του. Δι' αὐτὸ ὁ Τοσουλάκης, με μεγάλην του λύπην ἠναγκάσθη να τὸν ἀφί-

σῃ να φύγῃ, και να ἐπιστρέψῃ ὀπίσω διὰ να μαζεῦσῃ τὸν μανθῶν του, τὴν κυνηγετικὴν του τσάνταν και τὸ καπέλο του, ποῦ τοῦ εἶχαν πῆσῃ μ' ἐκεῖνο τὸ τρελλὸ τὸ τρέξιμο...

Τὴν ἐπομένην ἑβδομάδα, ὁ μικρὸς κυνηγὸς μας ἦτο πεπρωμένος να συναντήσῃ ἄλλο κυνήγι, περισσότερο ἐπικίνδυνον ἀκόμη.

Ἐνῶ εὐρίσκετο εις ἕνα μέρος τοῦ δάσους, ὅπου τὰ δένδρα ἦσαν ἀραιότερα, και ἔκαμε καρτέρι, με τὸ δάκτυλο εις τὴν σκανδάλην τοῦ ὄπλου του, ἕνα πυρόξανθον ζῆλον, με σουβλερὸν ρύγχος, με φουντωτὴν οὐρὰν, ἐπέρασε ἀπὸ κοντὰ του, ἀστραπηθὸν τρεχάτο. Τὴν ἴδιαν στιγμὴν ἀκούσε ἕνα χωριότοπουλο ποῦ ἐφώνησε:

— Κλεῖστε τὰς ὀρνίθες και τοὺς πετεινοὺς σας! να ἡ ἀλεπού!

Τὸ ζῆλον ἐκεῖνο εἶχε φαίνεται κακαυχίαν εις τὸ κυνήγι του, αὐτὰς τὰς ἡμέρας' και ἐφαίνετο πολὺ πεινασμένο. Τὰ στρογγυλά και γυαλιστερά μάτια του ἐκαρφώθησαν ἐπάνω ἔστων Τοσουλάκη.

— Μήπως με παίρνει γιὰ κανένα κοτόπουλο; ἐσκέφθη ὁ μικρὸς φίλος μας.

Ἡ κυρὰ-Ἀλεπού ἐσυλλογίζετο πραγματικῶς μήπως ἡ καλὴ της τύχη της εἶχε φέρῃ ἐμπρὸς της αὐτὸ τὸ πρωτοφανὲς κυνήγι.

(Ἐπειτα συνέχισα) ΦΘΗΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ
ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

ΑΝΤΩΝΙΟΣ Μ. ΜΟΥΓΙΑΣ
Βραβευθείς
ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον Μετανάστης
εἰς τὸν Μικρὸν Διαγωνισμὸν
Μεταφράσεως ἐκ τοῦ ἀγγλικῶ
[Ἰδὲ Διάπλῃσιν τοῦ 1907, σελ. 166]

κηγόρον των Συνδρομητών, Ζοφρών Νύκτα, Φουκουσίμαν, Έλληνική Δόξαν και Υπέρο Διαπλάσως — ή Ένθουσιώδης Έλληνίς με τον Ρυολέτιον, Κοροπότιον, Αλιω και Άγγελον Αύγουρον — ο Άγγελος Αύγουρος με την Άλφουσαν Νούσητα. Έσπερατιστήν, Ρόδον της Ανατολής, Νεκρικην Ώδην και Αύζαρον — ή Καροκάδα με το Διατάστρο, Ταλαυτομένην Έλπίδα, Νεκρικην Ώδην, Γλυκείαν Άμμουσιάν και Ταπεινόν Ίον — ή Σταγόν εν τω Όκειανφ με το Μαργαριταρένιο Δάκρυ, Διατάστρο, Ταλαυτομένην Έλπίδα, Φύλλαν και Νεκρικην Ώδην — το Μαργαριταρένιο Δάκρυ με τον Αύζαρον, Νεκρικην Ώδην, Εύτυχες Παρελθόν, Σταγόν εν τω Όκειανφ και Ταλαυτομένην Έλπίδα — ή Ταλαυτομένην Έλπίς με το Μαργαριταρένιο Δάκρυ, Σταγόν εν τω Όκειανφ και Αύζαρον — ο Παίς της Μακεδονίας με το Κεντρί — ο Χειμωνιάτικος Ήλιος με την Ένδαζον Ύδρον, Γηραιόν Νειλον, Κνωόλιον Αύζαρον, Πρωτομαγιάν και Εύτυχες Παρελθόν.

Η Διάπλασις άσπάζεται τους φίλους της: Φιλώτηρον Έλθρα (ευχαριστώ πολύ διά το ξεπλάωμα) Μαγαμένην Γαζιαν (Έστεϊλα) Άγγλον Αύγουρον (εξετελέσθησαν) Γεωργίαν Α. (δέν είπα ότι κερδίζουν όλοι· άλλα λαμβάνουν μέρος εις την κληρωσιν όλοι, και κερδίζουν μόνον πνήντα) Κυρηγέτιδα Άρκεμν (τους είδοπισήσα) Ήμυρον της Έλευθερίας (βραβείον Έστεϊλα) Ουιροπόλον της Δόξης (έχομεν καιρόν· ή έποχή τώρα δέν είναι κατάλληλος δι' έμέ, διότι έχω όλας τάς φροντίδας του τέλους και της αρχής του Έτους) Συριανήν Ναυτοπούλαν (αι λύσεις υπό ταινίαν λαμβάνονται άσφαλότερα) Αύζαν του Πολιτήρου (σε συγχάρω διά την τιμήν σου έλας; να προσφέρης άνθοδέσμην εις τον Διάδοχον) Μαζιαν και Σπύρον Ν. Σ. (ο Άνανιας σάς ευχαριστεί θερμώς διά τάς ώραιάς εύχάς) Άσπην (βραβείον Έστεϊλα) Ένθουσιώδη Έλληνίδα, Άσπρον Έσπεριόν, Χειμωνιάτικον Ήλιον, Ταλαυτομένην Έλπίδα (και βίβλια του φίτου πρέπει να έπιμελήθης περισσώτερον· και, οι περι ών ερωτάς· εινε συνδρομηταί) Μαργαριταρένιο Δάκρυ (χαίρω που έγινε καλόν) Σταγόν εν τω Όκειανφ (είμαι πολύ εότυχης που δέν με ξεχάτες) Ουιρον της Κόγχου (α' έχω έχάρηκα πάρα πολύ διά την έπιτυχίαν σου) Ναπολιότι Βοναπάτην (ψευδώνυμον διά τό 1908 θα εγκριθί εις τό 1 φύλλον του Δεκεμβρίου) Ρυολέτιον, κτλ.

Εις όσας επιστολάς έλαβα μετά την 16 Οκτωβρίου απαντήσω εις τό προσεχές.

ΤΑ ΔΩΡΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Και εις τάς τρείς Κληρώσεις των Δώρων της Διαπλάσεως διά τό 1908, άξίαι εν όλω δε. 1620, θα λάβουν μέρος μόνον οι μέχρι της

30 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ

έγγραφόμενοι ή ανανεώντες την συνδρομήν των διά την Διάπλασιν του 1908. **Ήτοι τό αντίτιμον της ετησίαις συνδρομής των πρέπει να φθάση εις τό Γραφείον μας την 30 Νοεμβρίου τό βραδυότερον.** **Η πρώτη Κλήρωσις θα γίνη δεχάς Δεκεμβρίου.**

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αι λύσεις δεκται μέχρι της 25 Νοεμβρίου
 [Ο χάρις των λύσεων, επί του όπολου δέν να γράψαι τάς λύσεις των οι διαγωνιζόμενοι, ποσείται εν τω Γραφείω μας εις φακέλους, ον έκαστος περιέχει 20 φύλλα και τιμάται φρ. 1.]

536. Δεξιγράφος.

Το πρώτον, γράμμα γαλλικόν, Το δεύτερον μου, ελληνικόν, Το τρίτον μου... στρατιωτικόν, Το άλλο μου άριθμητικόν, Και τό όλον μου σρομακτικόν.
 Έσάλη υπό του Αναδέως

537. Μεταγραμματισμός.

Ζώου χρησίμου υεογνόν
 Όπως έχω εν μ' άφησης,
 Και εν μ' άλλέξης τον λαμόν.
 Μέρος άνθους θάπαντήσης.
 Έσάλη υπό του Άργείου Έρμου

538. Στοιχειοτόνισμος.

Άν άπειρακτον μάφισης
 Είμαι χάρισμα άβρόν,
 Άν τον τόνον μου κινήσης
 Κι' ένα γράμμα μου άποσύσης,
 Γίνομαι όνομα κοινόν
 Μεταξύ των γυναικόν.
 Έσάλη υπό του Φιλελευθέρου

539. Γωνία μετά Πυραμίδος.

- + * * * * * = Θεία.
- + + * * * * * = Άρχαίον άξίωμα.
- + + + * * * * = Οδοισατ. άφρημη.
- + + + + * * * * = Άρχαίος ιατρός.
- + + + + * * * * = Έπιστήμη.
- + + + + * * * * = Νήσοι της Έλλάδ.
- + + * * * * * = Νήσοι της Έλλάδ.

Την πυραμίδα άποτελούν κατά σειράν έν των άνω: σύμφωνον, σύνδεσμος, έπίθετον, σύγχρονος Ήγερών. Η κάθετος της πυραμίδος εινε ζώνη κατοικιόδιον.

Έσάλη υπό του Άγγέλου της Νίσις

540. Κρυπτογραφικόν.

- 123415678 = Άρχαίος στρατηγός.
- 23757 = Δένδρον.
- 35148 = Ούσια εδτηκτος.
- 4567 = Ρήμα.
- 5678 = Μυθικόν πρόσωπον.
- 625348 = Έπίθετον.
- 7378 = Όροκτον.
- 82378 = Φαινόμενον.

Έσάλη υπό του Άστέρου της Κίου

541-542. Μεταμορφώσεις.

- 1.—Τό μήλον δι' 8 μεταμορφ. να γίνη άπιον.
 - 2.—Τό άλας διά 10 μεταμορφ. να γίνη θεϊον.
- Έσάλη υπό του Ρουθου Πύργου

543. Διπλή Άκροστιχίς.

Τα πρώτα γράμματα των ζητουμένων έν λέξεων άποτελούν κατά σειράν πόλεν της Έλλάδος· τά δε τρίτα γράμματα των πέντε πρώτων λέξεων, άποτελούν πρόσωπον της Π. Διαθήκης:

- 1, Εις των επτά σοφών 2, Χερσόνησος της Αμερικής 3, Χώρα της Έλλάδος 4, Μικρά φυλακή 5, Πρόσωπον της Π. Διαθήκης 6, Άπόστολος.

Έσάλη υπό του Φωτός της Νυκτός

544. Φωνηεντάκιον

τ-γρ-πλ-τς-θλψς-γυν-πρσρν
 Έσάλη υπό του Άστεως της Ίωνιάς

545. Μικτόν.

κθκν-αο-ανδρμτ-ειε-ν-ειη-τν-υοη-τ-εο-τς-οεια.

546. Γρίφος.

ΩΣ ΩΣ ΩΣ ΩΣ ΩΣ ΩΣ ΩΣ ΩΣ
 ΩΣ τι τι τι τι τι τι ΩΣ
 ΩΣ τι χίς χίς χίς τί ΩΣ
 ΩΣ τι χίς | χίς τί ΩΣ
 ΩΣ τι χίς χίς χίς τί ΩΣ
 ΩΣ τι τι τι τι τι τί ΩΣ
 ΩΣ ΩΣ ΩΣ ΩΣ ΩΣ ΩΣ ΩΣ ΩΣ

Έσάλη υπό της Καρίας της Έλευθερίας

ΛΥΣΕΙΣ

των Πνευματικόν Άσκησεων του φύλλου 40.
 461. Άγροίλαος (Άγρις, η, λα, ός.)—462. Πρίμος (ρίματος) Μάρκος.—463. Η δίκη.
 464. ΤΗΝΟΣ 465. ΤΑΡΑΝΔΟΣ (Άνθος, Ροδανός, ναός, Δανάος, όνος, στοά.)—466. ΣΥΡΟΣ Τη ανταλλαγή διά του Σ: θέρως, όρις, αίς, ός.—467. ΚΑΤΑΝΗ (Κόων, καρδίο, ψ.Γτακος, ΊσπΑνια, πρώην Ραφάνη.)—468. Κάν γυναιξιν εστιν Άρης.—469. Μη δισ επί το αυτό (μη δισ-επί το αφ-τό.)—470. Εάν στρέψωμεν την Μαγικήν Εικόνα ούτως ώστε ή προς τά δεξιό πλευρά να γίνη βάσις, θα διακρινώμεν την γραίαν, της όποιάς ή κεφαλή σχηματίζεται με τον κομμένον κορμύν του άκρινού δένδρου, τό δε φυτόμα της άποτελούν τά τελευταία δενδρόβλια.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

(Η λέξις λεπτά 10, διά δε τους συνδρομητάς μας λεπτά 5 μόνον· Ελάγιμος όρος 10 λέξεις, δηλαδή και αι διηγήσεις των 10 πληθύνονται ως το ησαν10.)

Εχίς μέγα δικαιοι, προσφιλές Κεντρί· δέξαι τάς άπειρούς μου θερμάς ευχαριστίας.—Φιλέλλην Μακεδών νύ, δε Παίς της Μακεδονίας. (Ζ—274)

Ανταλλάσσω ιαχρόν. δελτία μόνον με Δεσποινίδας.—Ευδανθία Δικαίου, Πύργος (Ήλείας). (Ζ—276)

Απερχόμενος εβ' Αλεξανδρίας προς έξακολοθήτην των σπουδών μου άποκριστω πάντας τους φίλους μου, και φίλας μου.—Νέα διεύθυνσις μου: Michel C. Georgiou, American Universitis, Beyrout (Syria) (Ζ—276)

Απαράτητον κρίνοντας την έν προσεχή δημοψηφίσματι. συμμετοχήν ιδεώδους ψευδώνυμου

ΟΝΕΙΡΟΠΟΙΟΣ ΤΗΣ ΔΟΞΗΣ

δηλούμεν ότι εστιν και άνοσιός κατόχον των, ύποστηρίξωμεν ταύτο διά πρωτεία.—Έρωσις ή Ονάτος, Άγγελος Αύγουρος, Πορφυρογέννητος, Ρυολέτιος, Κοροπότιαν, Φουκουσίμας, Άσπρον της Αύγης, Έλληνόταις, Ζήτω ή Έλλάς, Χονδροκέφαλος, Άνοιξιάνικο Λοιλοδύ.

Τό ύπερόχιον και εθνικώτατον ψευδώνυμον σου, Μαγμαμαρένε Βασιληά, τό όποϊον άπηθανάτισεν ή Ασιική Μούσα και ύμνησαν οι μέγιστοι των γεωτέρων Έλλήνων ποιητών Ζαλοκώστας και Βιζυηνός, και τό όποϊον εγκλείει ήλιους τους πόθους του Έλληνισμού άσμένως εν Δημοψηφίσματι ύποστηρίξωμεν.—Άγγελος Έρμης, Άνθος της Δόξης, Άγγελος της Νίσις, Μίλλον Γεωπόρος. (Ζ—278)

ΓΑΥΚΕΙΑ ΠΑΤΡΙΔΑ

Υποψηφία Δημοψηφίσματος 1907 (Υπερπατριδική). (Ζ—279)